

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dopuszczalne w rozumieniu art. 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) jest ograniczenie prawa do „swobody umów”, które założono w art. 16 karty, w stosunkach między przedsiębiorcą a konsumentem, jako wynikające z art. 51 Zakon za uprawnienie na etażnata sobstwenost (ustawy o zarządzaniu wspólnotą mieszkaniową, zwanej dalej „ZUES”), zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dotyczącym jego wykładni w Republice Bułgarii, a mianowicie: że umowa dotycząca kwestii uregulowanych w art. 51 ZUES – niezależnie od tego, czy umowa ta reguluje również inne kwestie – pozostających poza wyłączną właściwością zgromadzenia ogółu właścicieli, zawarta przez indywidualnego właściciela lokalu w budynku należącym do wspólnoty mieszkaniowej, który w niniejszej sprawie jest konsumentem w rozumieniu dyrektywy Rady 93/13/EWG⁽¹⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, jest nieważna na podstawie art. 26 ust. 1 zdanie pierwsze Zakon za zadyłženija i dogoworite (ustawy o zobowiązaniach i umowach, zwanej dalej „ZZD”) – ze względu na niezgodność z prawem materialnym?
- 2) Czy dopuszczalne w rozumieniu art. 52 karty, w stosunkach między przedsiębiorcą a konsumentem, jest ograniczenie prawa do „swobody umów”, zagwarantowanego konsumentom w art. 38 karty oraz w dyrektywie 93/13/EWG, jako wynikające z art. 51 ZUES, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem dotyczącym jego wykładni w Republice Bułgarii, a mianowicie: że umowa dotycząca kwestii uregulowanych w art. 51 ZUES – niezależnie od tego, czy umowa ta reguluje również inne kwestie – pozostających poza wyłączną właściwością zgromadzenia ogółu właścicieli, zawarta przez indywidualnego właściciela lokalu w budynku należącym do wspólnoty mieszkaniowej, który w niniejszej sprawie jest konsumentem w rozumieniu dyrektywy 93/13/EWG, jest nieważna na podstawie art. 26 ust. 1 zdanie pierwsze Zakon za zadyłženija i dogoworite – ze względu na niezgodność z prawem materialnym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sigmaringen (Niemcy)
w dniu 17 kwietnia 2023 r. – Karl und Georg Anwander GbR Güterverwaltung/Land
Baden-Württemberg**

(Sprawa C-239/23, Karl und Georg Anwander Güterverwaltung)

(2023/C 252/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Sigmaringen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Karl und Georg Anwander GbR Güterverwaltung

Strona przeciwna: Land Baden-Württemberg

Interwenient: Freistaat Bayern

Pytania prejudycjalne

1. Czy z art. 31 ust. 1 akapit pierwszy i art. 31 ust. 2 oraz art. 32 ust. 1 lit. a), art. 32 ust. 2 akapit pierwszy i art. 32 ust. 3 akapity drugi i trzeci rozporządzenia (UE) nr 1305/2013⁽¹⁾ są zgodne krajowe przepisy administracyjne i praktyka w zakresie wsparcia, które wykluczają wypłatę dodatku wyrównawczego dla gruntów na obszarach górskich i określonych obszarach z ograniczeniami jedynie z tego powodu, że grunty, które mają być objęte wsparciem w postaci dodatku wyrównawczego, leżą poza regionem państwa członkowskiego w rozumieniu art. 2 ust. 1 akapit drugi lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1305/2013, który przyznaje dodatek wyrównawczy? Czy siedziba gospodarstwa rolnika użytkującego dany grunt stanowi w tym zakresie dopuszczalne kryterium różnicujące?

2. Czy wykładni art. 31 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 należy dokonywać w ten sposób, że uregulowania państwa członkowskiego lub regionu państwa członkowskiego, które zdecydowały się przyznawać płatności rolnikom na obszarach górskich i innych obszarach z ograniczeniami w rozumieniu art. 31 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013, muszą być sformułowane w taki sposób, że płatność musi zostać przyznana również na grunty, które zostały sklasyfikowane jako obszar górski lub inny obszar z ograniczeniami w rozumieniu art. 32 ust. 1 rozporządzenia nr 1305/2013 przez inne państwo członkowskie lub inny region tego samego państwa członkowskiego, które również zdecydowały się przyznawać płatności rolnikom na obszarach górskich i innych obszarach z ograniczeniami w rozumieniu art. 31 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013?
3. Czy wykładni art. 31 ust. 1 akapit pierwszy i art. 31 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 należy dokonywać w ten sposób, że bezpośrednio z tej normy wynika oparte na prawie Unii roszczenie rolnika o przyznanie płatności (dodatku wyrównawczego) co do zasady przez państwo członkowskie lub region państwa członkowskiego, jeżeli rolnik jest aktywny zawodowo i użytkuje grunty, które zostały sklasyfikowane przez państwo członkowskie lub region państwa członkowskiego jako obszar górski lub inny obszar z ograniczeniami w rozumieniu art. 32 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013, a odnośne państwo członkowskie lub jego region zdecydowały się przyznawać płatności (dodatki wyrównawcze) w rozumieniu art. 31 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1305/2013?

W wypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi twierdzącej:

- a) Wobec kogo przysługuje oparte na prawie Unii roszczenie wynikające z art. 31 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013? Czy przysługuje ono zawsze wobec samego państwa członkowskiego, czy też wobec regionu [art. 2 ust. 1 akapit drugi lit. b) rozporządzenia (UE) nr 1305/2013] państwa członkowskiego w każdym razie wtedy, kiedy region niezależnie od państwa członkowskiego zdecydował się przyznawać rolnikom dodatki wyrównawcze zgodnie z art. 31 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013?
- b) Czy roszczenie oparte na prawie Unii co do zasady wymaga, by rolnik spełniał inne wymogi – wykraczające poza te określone w art. 31 ust. 1 akapit pierwszy i art. 31 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 – które państwo członkowskie lub jego region przyznające dodatek wyrównawczy ustanowiły w ramach wdrożenia na poziomie krajowym?
4. W wypadku udzielenia na pytanie trzecie odpowiedzi przeczącej:

Czy wykładni art. 31 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1305/2013 należy wykonywać w ten sposób, że uregulowania państwa członkowskiego lub któregoś z jego regionów, które określają warunki przyznawania płatności (dodatku wyrównawczego) w rozumieniu art. 31 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 1305/2013, muszą mieć charakter prawny, który skutkuje tym, że rolnikom przysługuje roszczenie o przyznanie płatności (dodatku wyrównawczego), jeżeli spełniają warunki otrzymania płatności ustanowione przez dane państwo członkowskie lub jego regiony, niezależnie od rzeczywistej praktyki państwa członkowskiego lub jego regionu w zakresie wsparcia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 (Dz.U. 2013, L 347, s. 487).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 18 kwietnia 2023 r. – P. sp. z o.o. przeciwko Dyrektorowi Izby Administracji Skarbowej w Warszawie

(Sprawa C-241/23, Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie)

(2023/C 252/30)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: P. sp. z o.o.

Strona pozwana: Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie